

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/137/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315202772
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1315202772.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobkyne: L.. O.Á. C., D.. XX.XX.XXXX, N. C. XX, XXX XX N., proti žalovanému: N. H., D.. XX.XX.XXXX, N. Š. XX, XXX XX N., zastúpený: MV Legal s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Jedenásta 16, IČO: 36 857 947, o zaplatenie 3 651,33 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 01.06. 2016 č.k. 44C/97/2015-130, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa proti žalobkyňi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím zamietol žalobu žalobkyne (výrok I) a žalobkyňi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 100 %, o výške ktorých súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku (výrok II).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 100 ods. 1,2, § 101, § 107 ods. 1,2, § 563, § 658 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Vo vzťahu k nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 52 000 Sk mal za preukázané, že na jar 2008 došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke, a to medzi žalobkyňou (ako veriteľom) a žalovaným a dcérou žalobkyne (ako dlžníkmi), predmetom ktorej bola suma 52 000 Sk (1 726,08 eur). Nakoľko žalovaný vzniesol v konaní námietku premlčania, súd prvej inštancie prednostne skúmal, či nárok žalobkyne nie je premlčaný. Tvrdenie žalobkyne, že medzi účastníkom bola dohodnutá splatnosť pôžičky do 30.06.2014, nemal súd prvej inštancie za preukázané vykonaným dokazovaním. Poukázal na to, že žalovaný v konaní uviedol, že mal za to, že splatením stavebného úveru je dlh vysporiadaný a dcéra žalobkyne vo vzťahu k lehote splatnosti pôžičky uviedla, že sa dohodli tak, že dlh splatia, keď sa im začne dariť. Manžel žalobkyne uviedol, že dohoda o vrátení peňazí bola do 30.06.2014 a syn žalobkyne uviedol, že splatnosť pôžičky bola dojednaná do piatich rokov. Na základe uvedených zistení súd prvej inštancie dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním nebola jednoznačne preukázaná dohoda účastníkov pôžičky o jej splatnosti, preto ustálil, že žalobkyňa mohla žalovaného požiadať o plnenie dlhu už deň nasledujúci po vzniku dlhu. Keďže k požičaniu peňazí došlo v marci roku 2008, žalobkyňa ako veriteľ mohla prvýkrát požiadať žalovaného o splnenie dlhu v deň nasledujúci po vzniku dlhu, preto od uvedeného dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia lehota, ktorá uplynula v marci 2011. Nakoľko žalobkyňa podala žalobu na súd prvej inštancie dňa 11.02.2015, urobila tak po uplynutí premlčacej lehoty, preto súd prvej inštancie ustálil, že nárok žalobkyne voči žalovanému v časti 1 zo sumy 52 000 Sk (1/2 z 1 726,08 eur) je premlčaný.

3. Pokiaľ išlo o nárok žalobkyne na zaplatenie 1 zo sumy 168 571,40 Sk (5 595,55 eur) t.j. 2 797,77 eur titulom pôžičky, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala naplnenie hmotnoprávnej hypotézy ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka, a to reálne odovzdanie žalovanej sumy žalovanému. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že suma 168 571,40 Sk bola žalobkyňou nasporenou sumou v rámci stavebného sporenia. V marci 2008 žalobkyňa ako dlžník, jej manžel ako spoludlžník a žalovaný ako ručiteľ uzavreli s Prvou stavebnou sporiteľňou zmluvu o medziúvere a stavebnom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie medziúveru vo výške 330 000 Sk žalobkyni s tým, že po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení na základe ktorej bol medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok a všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení, sa medziúver zmení na stavebný úver vo výške cca 163 899 Sk. Z potvrdenia stavebnej sporiteľne vyplynulo, že celková výška predložených dokladov účelového použitia úveru bola vo výške 337 489,40 Sk, úver bol splatený k 31. 08. 2015. Vzhľadom k nepreukázaniu reálneho odovzdania žalovanej sumy žalovanému, súd žalobu žalobkyne aj v časti o zaplatenie sumy 2 797,77 eur posúdil ako nedôvodnú vychádzajúc z toho, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané použitie časti finančných prostriedkov z úveru na majetok žalovaného a dcéry žalobkyne. Súd prvej inštancie nárok žalobkyne posúdil aj ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.zn. ako prostriedky investované žalobkyňou do cudzej veci. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej žalovaným prihliadol na to, že premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia je dvojročná (žalobkyňa mala vedomosť kto sa na jej úkor obohatil pri uzavieraní zmluvy o stavebnom úvere) a keďže k použitiu týchto peňazí na byt žalovaného došlo v marci roku 2008, premlčania lehota uplynula v marci 2010. Keďže žaloba bola na súd prvej inštancie podaná dňa 11.02.2015, súd prvej inštancie ustálil, že nárok žalobkyne je aj v tejto časti premlčaný a žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, a to z dôvodu, že i keď súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, dospel k prekvapivému rozhodnutiu a vec nesprávne právne posúdil. Mala za to, že rozsiahlym dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obe pôžičky boli žalovanému poskytnuté. Nesúhlasila so závermi súdu prvej inštancie, že žaloba v časti pôžičky v sume 52 000 Sk je premlčaná. Dala do pozornosti, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o premlčaní oprel o obsolentné rozhodnutia R 28/84 a R 91/2004, nakoľko tieto rozhodnutia už nie sú platné a právne záväzné. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp.zn. 4 Cdo 146/2008, ktorý v otázke začatia plynutia premlčacej doby uviedol: „Rozhodujúcou otázkou, od riešenia ktorej bolo závislé správne právne posúdenie veci odvolacím súdom, t.j. jeho právny záver o premlčaní uplatneného práva, bola otázka, odkedy začína plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba v prípade, ak čas splnenia záväzku nebol dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí. Odvolací súd pri riešení tejto otázky správne vychádzal z ustanovení §§ 101 a 563 Občianskeho zákonníka (ďalej len „Obč. zák.“). Výklad týchto ustanovení odvolacím súdom, i keď je v súlade s doterajšou judikatúrou (rozhodnutím Najvyššieho súdu CR z 30.11.1981 sp.zn. 3 Cz 99/81 uverejneným v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR /v dobe do 31.12.1992/pod č. 28, ročník 1984, ďalej len „R 28/84“), však dovolací súd nepovažuje za správny. Pre všeobecnú premlčaciu dobu platí, že začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo - objektívne posudzované - vykonať po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné dôvodne vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde alebo u rozhodcovského orgánu, t. j. keď sa právo stalo nárokom (actio nata). Nie je rozhodné, z akého dôvodu - či subjektívneho alebo objektívneho - tak veriteľ neurobil (napr. že mu vo vykonaní práva bránila určitá prekážka ako choroba). Actio nata (inak aj žalovateľnosť, alebo možnosť úspešne uplatniť právo žalobou) nastáva vo väčšine prípadov splatnosťou dlhu, t.j. dňom, kedy mal dlžník po prvý raz dlh splniť, resp. začať s jeho plnením. Splatnosť môže byť určená dohodou, ustanovená právnym predpisom alebo rozhodnutím orgánu. Ak nebola splatnosť dlhu určená dohodou ani iným spôsobom, možno podľa § 563 Obč.zák. o splnenie dlhu požiadať dlžníka kedykoľvek a dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Uvedené ustanovenie obsahuje dispozitívne pravidlo dávajúce veriteľovi právo určiť čas plnenia, teda vyvolať splatnosť, ktorá nastáva nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie. Podľa názoru dovolacieho súdu aj v prípadoch, v ktorých čas splnenia nebol dohodnutý, ani ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, začína premlčacia doba plynúť dňom splatnosti dlhu, ak obsahom záväzku je povinnosť niečo dať alebo konať. I keď

začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby je vymedzený objektívne (od slova „ mohlo “ a nie „ mohol“), nemôže predchádzať vzniku nároku, ktorý vzniká až splatnosťou. Dovolací súd sa v riešení uvedenej otázky odkláňa od doterajšej judikatúry, t.j. od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí R 28/84, v zmysle ktorého ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak stanovená (§ 78 Obč. zák. - poznámka : teraz § 563), začína premlčacia doba plynúť dňom nasledujúcim po tom, keď dlh vznikol. Okrem už uvedených dôvodov sa s týmto právnym názorom nestotožňuje aj pre nedostatok právnej argumentácie, ktorá napriek tomu, že išlo o otázku spornú už od prijatia zák. č. 141/1950 Sb. (tzv. stredného občianskeho zákonníka), sa obmedzila len na konštatovanie záveru, že možnosť daná veriteľovi vyvolať splatnosť záväzku nesie so sebou súčasne aj právo veriteľa vymáhať splnenie záväzku, teda možnosť svoje právo aj vykonať, pričom prvá objektívna možnosť výkonu práva je daná okamihom, keď veriteľ najskôr mohol o splnenie požiadať. Interpretácia, že možnosť veriteľa vyvolať splatnosť záväzku znamená aj jeho právo vymáhať splnenie záväzku a teda právo vykonať, vychádzala z nepravdepodobnej možnosti ako by sa mohol veriteľ zachovať, a nie z toho, ako sa skutočne zachoval. Pripúšťala začatie plynutia premlčacej doby ako procesu zániku nároku (i keď len podmieneného) skôr ako nárok vznikol, resp. ako sa zavŕšil jeho vznik v zmysle konkrétnej vynúiteľnosti (žalovateľnosti) práva, teda skôr ako sa právo mohlo reálne vykonať. Nerešpektovala tak nedostatok actio nata v čase začatia plynutia premlčacej doby a napokon pripúšťala aj možnosť, že sa premlčí záväzok, ktorý sa nikdy nestal splatným. Išlo o výklad v podstate zhodný s výkladom tejto otázky v sovietskom občianskom práve, podľa ktorého, ak splatnosť (zrok) nebola určená, nastala vtedy, keď veriteľ požiadal o plnenie, ale v tomto prípade sa premlčanie nepočítalo od splatnosti, ale od vzniku záväzku “. Súd prvej inštancie uveril žalovanému v tom, že nebol dohodnutý čas splatnosti dlhu. Potom mal ale aplikovať § 563 Občianskeho zákonníka - teda že sa dlh stal splatným nasledovný deň po výzve na plnenie, ako to vyplýva z vyššie citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu.

6. Odvolateľka namietala aj závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k jej nároku na zaplatenie pôžičky vo výške 168 571,40 Sk. Mala za to, že sa jednalo o prekvapivý záver, keď počas konania bolo aj svedeckými výpoveďami preukázané, že veci, ktoré sa kupovali zo stavebného sporenia sa nachádzajú v byte na Širokej ulici. Žalovaný síce túto skutočnosť popieral a aj to len čiastočne, ale svoje tvrdenia ničím nepodložil, keď sám pripustil, že zo stavebného sporenia sa kupovali „nejaké“ veci do bytu na Širokej ulici. Okrem iného poprel, že by bol kupoval nejaké elektrické káble. Preto navrhla vykonať ohliadku bytu na Širokej ulici, kde by sa bolo zistilo, že všetky veci, vrátane elektrických káblov (robil sa nový rozvod elektriky nad rámec projektu k studni a zavlažovaniu) kúpené zo stavebného sporenia sa tam nachádzajú, čo súd prvej inštancie zamietol. Za nesprávne považovala aj závery súdu prvej inštancie, že veriteľ musí „reálne“ (z ruky do ruky) odovzdať požičiavanú sumu dlžníkovi v jednej čiastke, ako to tvrdí súd prvej inštancie, nakoľko zákon neustanovuje, že požičiavaná suma sa má odovzdať veriteľovi v hotovosti a naraz. Skutočnosť, že „nevrátením“ pôžičky žalovaný získal v prípade premlčania neoprávnený majetkový prospech nie je pochybná. Súd prvej inštancie túto skutočnosť len konštatoval, ale nijako to neriešil. Nič mu nebránilo, aby žalovaného zaviazal uhradiť 2 797,77 eur (polovica zo stavebného sporenia) keď nie z titulu pôžičky, tak z titulu neoprávneného majetkového prospechu. V konaní bolo preukázané, že žalovaný postupne čerpal peniaze zo stavebného úveru, teda dohodnutú pôžičku v Prvej stavebnej sporiteľni a v plnom rozsahu ju aj vyčerpal. Pokiaľ bol súd prvej inštancie od začiatku presvedčený, že jej nárok je premlčaný, je nepochopiteľným z akého dôvodu vykonával rozsiahle dokazovanie, keď sa vo veci uskutočnilo 5 pojednávaní. Námietku premlčanie vzniesol žalovaný už vo vyjadrení sa k žalobe, preto prvoinštančný súd mal hneď na začiatku skúmať či je nárok premlčaný, alebo nie.

7. Na základe uvedeného žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť náhradu trov konania alebo napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. K odvolaniu žalobkyne sa podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 19.09.2016 vyjadril žalovaný uvádzajúc, že žalobkyňa mala a mohla predmetným judikátom argumentovať už v prvoinštančnom konaní, a teda strany i súd sa s ním mohli už dávno vysporiadať v prvoinštančnom konaní. Bez ohľadu na to s právnym názorom žalobkyne nesúhlasil a trval na právnom posúdení otázky premlčania zo strany súdu. Mal za to, že sa jedná o exces v interpretácii premlčania, pričom nielen staršie, ale aj následné, novšie judikáty potvrdzujú jeho výklad prvoinštančného súdu, t.j. že ak by pôžička bola poskytnutá, došlo by k premlčaniu nároku na jej vrátenie, pretože premlčacia doba by začala plynúť v deň po vzniku pôžičky (dohodnutej na dobu neurčitú). Na doplnenie uviedol, že sa síce zhoduje s prvoinštančným

súdom v otázke posudzovania premlčania v súlade s konštantnou judikatúrou, nesúhlasil však s právnym posúdením prvoinštančného súdu vo veci vzniku/existencie pôžičky vo výške 52 000 Sk. Trval na tom, že výpovede svedkov sú očividne ovplyvňované zo strany žalobkyne, pôsobili celkovo nedôveryhodne, žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že mu poskytla peniaze. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu v časti pôžičky vo výške 168 571,40 Sk mal za to, že žalobkyňa nepreukázala existenciu samotnej pôžičky a nárok je premlčaný. Žalobkyňa nepreukázala, že by sa v byte na Širokého ulici nachádzali akékoľvek veci nakúpené za peniaze zo stavebného úveru, v zozname vecí, na ktoré žalobkyňa použila stavebné sporenie, sa nenachádzala žiadna podrobnejšia špecifikácia, podľa ktorej by bolo možné položky identifikovať. Preto súd postupoval správne, keď nenariadil obhliadku bytu, ktorá by nebola spôsobilá prispieť k objasneniu sporného nároku. Námietku žalobkyne, že zákon neustanovuje, že požičiavaná suma sa má odovzdať veriteľovi v hotovosti a naraz, považoval za bezpredmetnú. Žalobkyňa nepreukázala jednorazové poskytnutie pôžičky, ani jej poskytnutie po častiach. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu v celom rozsahu potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

9. K vyjadreniu žalovaného sa žalobkyňa vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 26.10.2016 a uviedla, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojho odvolania. Pokiaľ išlo o pôžičku v hotovosti vo výške 52 000 Sk, túto skutočnosť potvrdili súdu štyria svedkovia. Skutočnosť, že svedkovia nevy povedali úplne rovnako je práve dôkazom toho, že ich výpovede sú dôveryhodné, lebo je evidentné že sa dopredu nedohodli ako budú pred súdom vypovedať. Keby vypovedali úplne zhodne, mohlo by sa namietať, že svedkovia sa „dohodli“ ako budú vypovedať. Všetci svedkovia ale potvrdili, že suma 52 000 Sk bola požičaná. Pokiaľ išlo o pôžičku sprostredkovanú cez Prvú stavebnú sporiteľňu, tak na začiatku konania na pojednávaní žalovaný uviedol, že o žiadnej pôžičke z Prvej stavebnej sporiteľne nevie a nevie ani o žiadnej zmluve. Až následne tvrdil, že pôžičku splácal ako „ručiteľ“. Ak žalovaný v konaní tvrdil, že pôžičku od prvej stavebnej sporiteľne splácal ako „ručiteľ“, dôkazné bremeno bolo na ňom. Túto skutočnosť ale nepreukázal. Celý medziúver vyčerpal žalovaný (so svojou manželkou) na zobytnenie bytu na Š. X. a podľa ich dohody platil splátky za medziúver Prvej stavebnej sporiteľni. K argumentácii žalovaného, že v tom čase rekonštruovala svoj byt a aj pôžička zo stavebnej sporiteľne bola použitá na jej byt, považovala za nezmyselnú, lebo byt rekonštruovala roky pred medziúverom. Opätovne poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 146/2008 majúca za to, že jej nárok nie je premlčaný.

10. K vyjadreniu žalobkyne sa žalovaný vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 29.12.2016 a uviedol, že na uplatnení námietky premlčania nie je nič necharakterné, ide o bežný procesný spôsob obrany. Svedkov považoval za dohodnutých, a to napriek rozporom v ich svedectvách. Svedkovia sa na svoje prednesy evidentne pripravovali a na nečakané a zásadné otázky odpovedali rozporuplne. Nevylučoval, že by im (jemu a manželke) žalobkyňa niekedy pomohla, či už nehmotne alebo nejakou drobnou finančnou podporou (možno napr. darovala nejaké peniaze jeho exmanželke). Tvrdil však, že určite sa nejednalo o také sumy akých sa žalobkyňa domáha. Okrem toho vystupoval ako ručiteľ v zmluve o stavebnom úvere poskytnutom žalobkyňi zo strany stavebnej sporiteľne a na základe ručiteľského vzťahu preukázateľne plnil za žalobkyňu viac, než si žalobkyňa uplatňuje žalobou, preto považuje žalobkyňu za svoju dlžníčku a nie veriteľku. Nebolo vôbec preukázané poskytnutie akejkoľvek pôžičky zo strany žalobkyne v jeho prospech. Nikdy nepopieral svoj ručiteľský záväzok, naopak sám na neho upozornil. Za nepravdivé považoval vyjadrenie žalobkyne, že Prvá stavebná sporiteľňa potvrdila, že nesplácal stavebnú pôžičku ako ručiteľ a že odvtedy o tejto skutočnosti žalovaný mlčí. Navrhnutá obhliadka bytu by mu nevadila, avšak bola by celkom bezpredmetná, pretože nemohla objasniť žiadne sporné skutočnosti. Žalobkyňa nevedela zadefinovať predmet obhliadky, t.j. o aké konkrétne veci ide, ktoré mali byť kúpené z údajnej pôžičky. Všeobecné predmety ako dvere, káble, obklad a pod. nie sú dostatočne konkrétnymi predmetmi na vykonanie efektívnej obhliadky bytu. Návrh bol neurčitý a dôkaz nevykonateľný. Zotrvával tak na tom, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

11. Odvolací súd ako prvoradá konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobkyne rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "C.s.p.").

12. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem s použitím § 378 ods. 1 v spojení s § 470 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je podané dôvodne.

13. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

15. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa si v konaní pred súdom prvej inštancie uplatňovala proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 3 651,33 eur s príslušenstvom, na tom skutkovom základe, že žalovanému a jeho manželke na základe ústnej zmluvy o pôžičke požičala sumu 52 000 Sk v hotovosti a sumu 168 571,40 Sk zo stavebného sporenia č. zmluvy XXXXXXXXXXXX v Prvej stavebnej sporiteľni. Uviedla, že splatnosť pôžičky bola dohodnutá na deň 30.06.2014. Nakoľko manželstvo žalovaného a jej dcéry bolo rozvedené, listom vyzvala žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy, a to 1 dlhu k 30.06.2014. Žalovaný na výzvu nereagoval.

16. Žalobkyňa odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie odôvodňovala tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Odvolací súd konštatuje, že uvedený odvolací dôvod uplatnený žalobkyňou nie je naplnený.

17. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobkyňou uplatnených nárokov a výsledky aj náležite v súlade s v čase rozhodovania účinným ust. § 132 O.s.p. zhodnotil. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. účinného do 30.6.2016 odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Podrobne sa zaoberal tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Rozhodnutie prvoinštančného súdu nemožno považovať za „prekvapivé“, nakoľko nebolo založené nepredvídateľne na dôvodoch, ktoré nemohla žalobkyňa namietat v konaní pred súdom prvej inštancie. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam žalobkyne.

18. Z obsahu spisu je nepochybným, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie vzniesol námietku premičania uplatnených nárokov žalobkyne, preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď prednostne skúmal, či nárok žalobkyne nie je premičaný. V podanom odvolaní žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku na zaplatenie sumy 52 000 Sk aplikoval rozhodnutia, ktoré už nie sú platné a záväzné, dávajúc do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 146/2008. Odvolací súd tak považoval za dôvodné prvotne vyriešiť otázku, v akom rozsahu je daná vecná autoritatívnosť vyššie uvedeného odklonu, ktorý predstavuje Rozhodnutie NS SR sp.zn. 4 Cdo 146/2008 <<http://merit.slv.cz/4Cdo146/2008>>, a teda v akom rozsahu je daná jeho všeobecná

akceptovateľnosť, ako aj k otázke, či je uvedený odklon založený na správnom chápaní práva. Pri posudzovaní uvedenej otázky je potrebné poukázať na neskoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 174/2016 <<http://merit.slv.cz/3Cdo174/2016>> zo dňa 10.11.2016, podľa ktorého v prípade, že nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu. Akceptovanie názoru o viazanosti začiatku plynutia premlčacej doby na deň splatnosti dlhu a nie na deň vzniku právneho vzťahu, z ktorého dlžníkovi vznikla povinnosť na plnenie, by viedlo k neprípustnému posunutiu začiatku plynutia premlčacej doby (v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania) prakticky na neobmedzenú dobu podľa ľubovôle veriteľa. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 174/2016 <<http://merit.slv.cz/3Cdo174/2016>>, zo dňa 10.11.2016 vyplýva, že záver prijatý v judikáte R 28/1984 je ustáleným právnym názorom a s takýmto záverom sa stotožnila aj neskoršia súdna prax (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.1 Cdo 25/2003 <<http://merit.slv.cz/1Cdo25/2003>>, zo dňa 24.06.2003, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 91/2004. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR prijalo rozhodnutie, že rozhodnutie NS SR sp.zn. 4 Cdo 146/2008 <<http://merit.slv.cz/4Cdo146/2008>> nebude publikované v Zbierke, preto nemožno prehliadať podstatný rozdiel medzi rozhodnutím nepublikovaným v Zbierke a rozhodnutím, ktoré bolo na podklade zákonom určenej procedúry navrhovania a schvaľovania osobitným orgánom najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke, keď názor vyjadrený v rozhodnutí publikovanom v Zbierke je zovšeobecneným názorom (relevantnej väčšiny) členov kolégia Najvyššieho súdu SR tvoreného z viacerých senátov, pričom nepublikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR predstavuje názor členov jedného senátu (väčšiny senátu) Najvyššieho súdu SR. Jediným odchýlením sa od konštantného právneho názoru doktríny ako aj súdnej praxe bolo rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku so sp. zn. 4 Cdo 146/2008 <<http://merit.slv.cz/4Cdo146/2008>> zo dňa 31.07.2008, podľa ktorého premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, ako veriteľ vyzve dlžníka na plnenie (podľa tohto rozhodnutia prvým dňom premlčacej lehoty v prípade, ak nie je dohodnutá splatnosť dlhu, začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, v ktorom veriteľ vyzve dlžníka na plnenie). Toto odchýlenie bolo ale kritizované tak občianskoprávnou teóriou ako aj inými senátmi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 4Cdo/146/2008 <<http://merit.slv.cz/4Cdo/146/2008>> zo dňa 31.07.2008 tak zaujal ojedinelý opačný názor na posudzovanú otázku plynutia premlčacej doby pri neexistencii dohody o splatnosti dlhu v tom zmysle, že premlčacia doba na uplatnenie práva v takomto prípade začína plynúť až po splatnosti dlhu po výzve veriteľa, s ktorým sa však odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov nestotožňuje a to najmä z dôvodu, že objektívny charakter začiatku plynutia premlčacej doby na uplatnenie práva, ako tento vyplýva z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>, robí závislým na subjektívnom rozhodnutí veriteľa vyvolať alebo nevyvolať splatnosť dlhu cestou výzvy na zaplatenie podľa § 563 Občianskeho zákonníka. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> Rovnaký názor vyslovil Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp.zn. 9Co/143/2018 <<http://merit.slv.cz/9Co/143/2018>> zo dňa 12.02.2019, aj Najvyšší súd Českej republiky, ktorý v konaní so sp. zn. 23 Cdo 841/2009 <<http://merit.slv.cz/23Cdo841/2009>> z 18.05.2009 uviedol: „Přijetí názoru o vázanosti počátku běhu promlčecí doby na den splatnosti dluhu a nikoli na den vzniku právního vztahu, ze kterého dlužníkovi vznikla povinnost k plnění, by znamenalo nepřípustné posunutí počátku běhu promlčecí doby (ve zřejmém rozporu s účelem institutu promlčení) prakticky na neomezenou dobu.“ Okrem uvedeného je vhodné zdôrazniť, že uvedené právne závery neplatia len v prípade, ak nebola splatnosť dlhu vôbec dojednaná, ale aj v prípade, ak bola dojednaná, ale tak, že sa ponecháva na vôli veriteľa. K tomuto názoru dospela aj česká judikatúra - judikát R 104/2011 (Rozsudek NS ČR z 28.01.2011, sp. zn. 33 Cdo 2634/2008 <<http://merit.slv.cz/33Cdo2634/2008>>), podľa ktorého: „Jelikož občanský zákoník neupravuje otázku ujednání o splatnosti dluhu ponechané na vůli věřitele, platí v občanskoprávních vztazích, že věřitel může dlužníka požádat o jeho splnění kdykoliv; z toho pak plyne ten důsledek, že za den rozhodný pro počátek běhu promlčecí doby je třeba považovat den, který následuje po vzniku dluhu“.

19. Nakoľko súd prvej inštancie správne ustálil, že medzi stranami nedošlo k dohode o splatnosti dlhu, splatnosť dlhu v sume 52 000 Sk nastala dňom nasledujúcim po vzniku dlhu, preto všeobecná 3-ročná premlčacia lehota začala v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu, t.j. v prejednávanej veci od marca 2008 a uplynula tak najneskôr v marci 2011. Keďže žalobkyňa podala žalobu na súd prvej inštancie až dňa 11.02.2015, teda po uplynutí premlčacej doby a vzhľadom na to, že žalovaný vzniesol námietku

premlčania, nemožno žalobkyni ako veriteľovi priznať premlčané právo, tak ako to správne skonštatoval aj súd prvej inštancie.

20. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne týkajúcich sa nesprávnych právnych záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k nepreukázaniu reálneho odovzdania pôžičky v sume 168 571,40 Sk odvolací súd uvádza, že podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky. Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. 6. 2010, sp. zn. 3 Cdo 325/2009). Súd prvej inštancie v posudzovanej veci správne skúmal, či k reálnemu odovzdaniu pôžičky žalovanému skutočne došlo a správne vyhodnotil, že úver od Prvej stavebnej sporiteľne bol poskytnutý žalobkyni a jej manželovi, pričom žalovaný bol v postavení ručiteľa. Z čl. II posledný odsek bod 3 Zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 20.03.2008 je rovnako zrejmé, že výplata úveru sa mala uskutočniť prevodom na účet žalobkyne, pričom povinnosťou dlžníka (žalobkyne) bolo zdokladovať spôsob použitia peňažných prostriedkov (čl. V zmluvy). Vzhľadom k tomu tvrdenia žalobkyne, že žalovaný čerpal prostriedky zo stavebného úveru nemajú reálny podklad v listinných dokladoch predložených žalobkyňou. Tvrdenia žalobkyne neboli preukázané ani výsluchom svedkyne V. H., ktorá vo výsluchu uviedla „XX XXX Sk S. C. V. P. V. na Ú., U. H. O. N. G., V. D. Č. na O. Ú. V. na O...“ (čl. 65) . Vzhľadom k uvedenému sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázala reálne odovzdanie predmetu pôžičky žalovanému, čím nebola naplnená hmotnoprávna hypotéza ust. § 657 Občianskeho zákonníka.

21. Nedôvodnou sa javí aj argumentácia žalobkyne, že súd prvej inštancie pochybil, keď jej nepriznal nárok voči žalovanému titulom neoprávneného majetkového prospechu. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý sa v poslednom odseku na str. 7 vyporiadaval aj s tým, či žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému. Nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania súd prvej inštancie v súlade so zásadou hospodárnosti konania prednostne posudzoval vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti práve takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení a vykonaného dokazovania možno prijať záver, že žalobkyňa mala vedomosť o tom kto sa na jej úkor obohatil už v roku 2008, preto subjektívna premlčacia lehota uplynula v roku 2010 a keďže žalobkyňa podala žalobu dňa 11.02.2015, urobila tak po uplynutí premlčacej doby. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať.

22. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vyjadrenia žalovaného, ktorý podľa jej názoru klamal je potrebné uviesť, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o

tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V prvom prípade ide o posúdenie vierohodnosti poznatku z hľadiska druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona dôkaz vykonáva. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. V uvedenej veci nemožno súdu prvej inštancie vyčítať žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), preto ani nie je možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

23. Z obsahu odvolania možno vyvodíť, že žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd v odvolacom konaní doplnil dokazovanie ohliadkou bytu na Širokej ulici v Bratislave. Uvedený návrh vyhodnotil odvolací súd ako novotu v odvolacom konaní a v tejto súvislosti zdôrazňuje, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len za splnenia podmienok uvedených v ust. § 366 C.s.p.. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy (t.j. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie) iba za podmienok ust. § 366 C.s.p.. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného potom pre posudzovaný prípad vyplýva, že dôkaz navrhovaný žalobkyňou v odvolacom konaní, by mohol odvolací súd akceptovať, len ak by sa týkali procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak by nimi žalobkyňa preukazovala, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ak ich žalobkyňa bez svojej viny nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa navrhla vykonanie dôkazu - ohliadku bytu na Š. X. S. N. na pojednávaní dňa 04.04.2016. Súd prvej inštancie o návrhu žalobkyne rozhodol tak, že dokazovanie ohliadkou bytu žalovaného na Š. X. S. N. nenariadil. Súd prvej inštancie sa tak s návrhom na doplnenie dokazovania - ohliadkou bytu na Š. X. S. N. vysporiadal na pojednávaní dňa 04.04.2016 a uviedol, prečo dôkaz navrhnutý žalobkyňou nevykonal. Z odôvodnenia je zrejmé, že jeho vykonanie nepovažoval za podstatné pre vec samu majúcu za to, že nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou nie je postupom, ktorým súd odníma procesnej strane možnosť konať pred súdom, nakoľko práve súd rozhoduje o tom, ktoré dôkazy vykoná, pričom nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 185 ods. 1 C.s.p.). S rozhodnutím nevykonať ďalšie dôkazy ako i s odôvodnením tohto rozhodnutia odvolací súd súhlasí. Vychádzajúc z uvedeného nemal odvolací súd za preukázané splnenie podmienok na doplnenie dokazovania odvolacím súdom podľa § 366 C.s.p., preto na návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania ohliadkou bytu na Š. X. S. N. neprihliadol.

24. Vo vzťahu k ostatným námietkam žalobkyne, odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu žalobkyne odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie), ako vecne a právne správne podľa § 387 ods. 2 C.s.p. potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. vychádzajú z toho, že v odvolacom konaní mal v plnom rozsahu úspech žalovaný, preto priznal úspešnému žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).